

⁴⁶és (Jézus) így szólt hozzájuk: *Úgy van megírva, hogy a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, ⁴⁷és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzálemtől kezdve. ⁴⁸Ti vagytok erre a tanúk. ⁴⁹És ime, én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel.*

Keresztyén gyülekezet, kedves testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Most csütörtökön volt a mennybemenetel ünnepe és talán érdekes lehet, hogy a mai igeszakaszunk még kronológiailag tulajdonképpen a mennybemenetel előtt történik, viszont az utána következő időre is vonatkozik. Lukács evangéliumában ezt a szakaszt egyből a mennybemenetel követi, előtte pedig a tanítványokkal beszél még Jézus, azelőtt pedig az emmausi tanítványok története van.

Az emmausi tanítványok ugye nem ismerték fel Jézust, még akkor sem, amikor az Írásokról tanított nekik, de a végén megnyílt a szemük és mégis felismerték Őt. A tanítványoknál kicsit hasonló a helyzet. Ha hozzávesszük a szöveghez az előtte lévő két verset is, akkor így hangzik: *„Jézus így szólt hozzájuk: Ezt mondtam nektek, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokban. ⁴⁵Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat, ⁴⁶és így szólt hozzájuk: Úgy van megírva, hogy a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, ⁴⁷és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzálemtől kezdve. ⁴⁸Ti vagytok erre a tanúk. ⁴⁹És ime, én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel.”* A tanítványoknak is az Írásokat magyarázza Krisztus, hiszen azt szeretné, hogy megértsék, hogy ténylegesen ki is Ő. Meg is nyílik az értelmük. Itt Jézus tulajdonképpen négy síkon beszél magáról, illetve a tanítványok szerepéről. Az első ilyen, hogy Neki szenvednie kell. Ez meg is történt. A második feladat: harmadik napon fel kell támadnia. Ez is megtörtént már, hiszen épp a tanítványokkal beszélget. Ami tehát még maradt: *„⁴⁷és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között”* Ez a következő pont, ami talán ennél a szakasznál a mennybemenetel utáni időkre vonatkozik. A megbízatás. Ez a feladat nem csak az akkori tanítványoknak szól. Ez nekünk ugyan úgy kötelességünk és feladatunk, mint a tanítványoknak, vagy bárkinek, aki Krisztust követi a hitben. Ez viszont már a mennybemenetel után történik, a mai napig. Sőt, egészen addig, amíg Krisztus újra el nem jön, nekünk hirdetniük kell a megtérést és a bűnbocsánatot Krisztus nevében. Most nem régiben volt egy beszélgetésem egy keresztyén testvérrel, aki börtönmissziót végez és ő mondta nekem: Az igazságot mindig el kell mondani. Az igazság alatt az evangéliumra gondolt. Fontosnak tartom tisztázni, hogy én most nem arra gondolok, hogy mindenki legyen lelkész és mindenki prédikáljon minden egyes vasárnap. Az nagyon érdekes lenne, inkább nem is megyek bele, hogy annak milyen következményei lehetnének. => Úgy gondolom, hogy az ígét hirdetni nem csak kimondott szóval lehet. Az Úr mindenkinek személy szerint ad elhívást és feladatot, mindenkinek másképpen. Van, akinek a zenéhez van tehetsége. Van, aki jó játékokat tud kitalálni egy ifis vagy konfis körnek. Van, aki az asszonyok között szolgál, és ott érzi magát komfortosan. Van, aki meg börtönbe jár beszélgetni a fogvatartottakkal. Nem kell mindenkinek mindent csinálni. Ez a csodálatos az Isteni elhívásban, hogy mindenkinek személyre szabott feladat jut, amihez megvannak az adottságai.

De még ha sokszor azt is gondoljuk, hogy nem vagyunk képesek betölteni egy feladatot, Isten Szentlelke által megadja nekünk a szükséges dolgokat. És ez a negyedik pont, amire Jézus felhívja a figyelmet. Hadd mondjam el a saját példámat ezzel kapcsolatban. Amikor fiatal voltam, viszonylag állandó ifire járó voltam, így hát néhány év múltán a lelkészem meg az ifivezetők pár ifis társammal egyetemben felkértek, hogy legyek én is ifivezető. Akkor én úgy éreztem, hogy abszolút nem állok készen erre a feladatra, de elvállaltam és ezen keresztül meg is kaptam az elhívásomat. Ekkor tapasztaltam meg, milyen jó az Istent szolgálni, hogy milyen jó az Ő szavának, az Ő eszközének lenni. Így hát most itt állok, teológiai tanulmányaim vége felé és továbbra is lelkész szeretnék lenni. Isten elküldte az én életembe a Szentlelkét. Ahogy erre az elküldésre készülünk is, hiszen a jövő vasárnap Pünkösöd ünnepe lesz, de már a mai igeszakaszban erre szólít fel Krisztus: *„én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel.”* Megígéri tehát, hogy el fogja küldeni a mennyei erősítést a feladatunkhoz. És ez egy szintén fontos eleme a mai ígének. Amikor úgy is érezzük, hogy minden klappol, megtaláltuk a helyünket a gyülekezetben, a munkánkban, az életben, tudjuk, hogy mi a feladatunk Istennel, na akkor nem szabad ebbe belekényelmesedni. Nagyon fontos ugyanis, hogy az erőt, ami szükséges a feladatunkhoz, Istentől kapjuk meg. Saját, földi erőnkől nem fog menni, hiszen ez egy

Isteni megbízás. Azt olvassuk, hogy Jézus mintegy parancsba adja nekünk, hogy maradjunk a városban, míg fel nem ruháztatunk mennyei erővel. Ebből pedig az következik, hogy felülről érkező erőt kell kapnunk. Mert, ha csak a magunk erejéből dolgozunk, csak a saját céljainkat fogjuk elérni, Isten céljai viszont sokkal magasabbak a mi céljainknál. És, ha esetleg úgy is érezzük, hogy Isten nem azt adja meg, amire nekünk szükségünk van, sose felejtjük el, hogy Ő hosszabb távban gondolkozik, hosszabb távban tervez. Nekünk mindig az az út a legjobb, amit az Úr kijelölt számunkra. Ehhez kapcsolódóan hoztam egy rövidke kis történetet is.

Egy magas hegy tetején volt három fa. Egy szép napon beszélgetni kezdtek vágyaikról, reményeikről, álmaikról, melyikük mi szeretne lenni. Az egyik ékszerdoboz, hogy megcsodálják az emberek a benne rejlő sok kincset, az arany és ezüst ékszereket. Készen áll hát hogy kivágják, majd szépen kifaragják, és aztán mindenki őt csodálja. A másik tengerjáró hajó szeretne lenni, amely királyokat és királynőket szállít, és mindenki csodálja azért, hogy a tenger viharában is biztosan szeli a habokat. Készen áll hát, hogy kivágják, és nagy hajót építsenek belőle. A harmadik azonban nem szeretné, hogy kivágják, hanem azt szeretné, ha az emberek felnéznének rá, mint az erdő legmagasabb fájára, és ez által Istenre gondolnának, akihez egész közel nyúlnak fel ágai, és az emberek örökké emlékeznének rá. Aztán évek múltán jönnek a favágók. Kivágják az elsőt. Azt mondta a favágó: Ez nagyon keményfa, biztosan el tudom adni egy ácsnak. A fa boldog volt, tudva, hogy az asztalos egy értékes kincsesládát készít belőle. Ám végül az istállóba kerül etetőnek, szalmával tömik meg az állatok részére. Milyen méltatlan sors lett az álomból! Nem erre vágyott. A másikat is kivágják. A favágó azt mondja: ez erős fa, bizonyára el tudom adni egy hajóépítőnek. A fa boldog, mert elérkezett vágya teljesülése. Végül vízre kerülhet ugyan, ám csak egy halászhajó készül belőle — bűdös hallal van tele, és csak a tavon szelheti a vizet, nem tengeren! Milyen méltatlan sors lett az álomból! Nem erre vágyott. A harmadikhoz is favágók jönnek végül, mire felsikolt a fa: Mi lesz így álomból?! A favágó nem tudta még, mit kezdjen e fával, ezért még csak fel sem használták: nagy darabokra fűrészelve odavetik a fatelep legeldugottabb végébe, csupán deszkákat és gerendákat készítettek belőle. Milyen méltatlan sors lett az álomból! Nem erre vágyott. Nagy volt hát a három fa csalódása. Miért nem teljesülhetett vágyuk? Miért lett álmukból rémálom? Teltek-múltak az évek, és el kellett feledkezniük az álmaikról... Aztán évek múlva egyszer egy számkivetett párocska a fogadók helyett csak az istállóban kap helyet. Az első fából készült jászolba fektetik a gyermeket. Megéri a fa, hogy a világ legnagyobb kincsét tarthatja, sokkal értékesebbet, mint bármelyik ékszerdoboz! 30 év múlva a második fából készült hajó alján egy fáradt vándor alszik. Közben rájuk tör a vihar, a csónakká lett fa tudja, hogy nem elég erős ahhoz, hogy a víz színén tartsa utasait. A halászok riadtan keltik fel az alvót, aki ráparancsol a szelekre, és a vihar azonnal elül. Akkor megéri a fa, hogy a királyoknál is hatalmasabb személyt szállíthatott, a Királyok Királyát! 2-3 év múlva egy pénteki napon zord katonák jönnek a fatelepre. Jó lesz nekik a félrevetett gerenda is. Egy félholtra vert ember hátára rakják, hogy maga vigye fel a hegyre keresztjét, az emberek pedig gúnyolódva és iszonyodva, vagy könnyekkel telt szemekkel néznek fel Rá. A fa nagyon kellemetlenül érezte magát, miközben a férfi kilehelte lelkét. Vasárnapra virradóan azonban megéri a fa, hogy valóban ő lett a legmagasabb, hiszen egészen az egekig ér, és hogy a lehető legközelebb volt Istenhez, hiszen rajta függött Isten Fia! Az emberek mindig Istenre és Fiára, Jézus Krisztusra fognak emlékezni, valahányszor csak rátekintenek.

Ebben a kis történetben is a fák úgy gondolták, hogy nincs értelme az életüknek, el lettek pazarolva az értékeik, de Isten az eredeti vágyuknál egy sokkal nagyobb célt adott nekik. Így ad célt és feladatot nekünk is, kedves testvéreim. Mert ezt mondja: „⁴⁷hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve. ⁴⁸Ti vagytok erre a tanúk. ⁴⁹És íme, én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztatok mennyei erővel.”

Tehát mi mind, akik itt vagyunk, akik Isten igéjét hallgatjuk, igenis felruháztatunk mennyei erővel, és ha ez a felruházás megtörtént, onnantól kezdve igazán Isten útját járhatjuk. Mert Krisztus szenvedett értünk, meghalt értünk a kereszten, feltámadt értünk harmadnapon, mennybe ment. Most mi következünk. Hirdessük hát az evangéliumot minden nép között!

Ámen!

Imádkozzunk!